

Život „věčný“

Důvod pro to, že budeme uvažovat o eventuální „věčnosti“ života, není v první řadě teologický (ten může být leda filosoficky inspirativní), nýbrž filosofický. Jde o to, že každá pravá událost se může v jistém ohledu jevit jako „živá“ nebo přesněji „předživá“, neboť zatímco si svůj subjekt musí ustavit a nadále udržovat, má-li se udržet jako „reálná“ uprostřed jiných „reálných“ událostí, nemůže si v žádném případě „ustavit“ ani sama sobě „dát“ život. Taková pravá událost může sice „být“, aniž by skutečně žila (může se „dít“, „odehrávat“), jen jako virtuální, ale jakmile si začne ustavovat a pak dále udržovat a restituovat svůj subjekt (čili stávat se subjektem – a tím zároveň „reálnou skutečností“, „konkrescencí“, a tak se „realizovat“ – což mj. znamená budovat si svou vnější, předmětnou stránku), bude nutně vykazovat některé vlastnosti, jež připisujeme životu či živosti, žití. Jde ovšem také o to, jaké terminologie se rozhodneme užívat. Všude tam, kde je událostné dění „konkrétně“ spjata se subjektem (tj. jak tak dalece spjata se svým subjektem resp. identické se svým subjektem), můžeme už v jistém smyslu mluvit o oživenosti; ale můžeme pro to najít také jiný termín a nechat slovo „oživenost“ jako použitelné a platné jen pro „živé organismy“ (asi od proto-bakterií výš). V tomto druhém případě ovšem opravdu nelze mluvit o „věčné oživenosti“ či „věčném životě“, neboť víme, že každá živá bytost se nejen rodí, ale také umírá. Naproti tomu v onom prvním případě, tj. budeme-li oživenost spojovat se subjektností, budeme muset vidět zdroj oživenosti či života jako velmi blízký zdroji všech událostí či přesněji každé události (možná včetně událostí virtuálních).

(Písek, 150106-1.)